ANUL IV—No. 1015 | O SINGURA EDIŢIE | LUNI 25 NOEMBRIE 1891

NUMĔRUL 10 BANĬ

ABONAMENTELE
ÎNCEP LA 1 ŞI 15 ALE FIE-CĂREĬ LUNĬ
şi se plătesc tot-d'a-una 'nainte

In Bucureştĭ la casa Administraţieĭ.
Din *Judeţe* şi *Străinătate* prin mandate postale.
Un an în ţară 30 leĭ; în străinĕtate 50
Şease lunĭ „ 15 „ „ „ 25
Treĭ lunĭ „ 8 „ „ „ 13
Un numĕr în Străinĕtate 15 banĭ

MANUSCRISELE NU SE 'NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te ferestĭ, Române! de cuiŭ strein în casă.
V. Alexandri.

NUMĔRUL 10 BANĬ

ANUNCIURILE
Din BUCUREŞTĬ şi JUDEŢE se primesc NUMAĬ la ADMINISTRAŢIE.
Din STRĂINĔTATE, direct la administraţie şi la toate Oficiile de publicitate.
Anunciurĭ la pagina IV . . . . 0.30 b. linia
„ „ „ III . . . . . . 2.— leĭ „
„ „ „ II . . . . 3.— leĭ „
Inserţiunele şi Reclamele 3 leĭ rândul.
LA PARIS, ziarul se găseşte de vênzare cu numĕrul la kioşcul No. 117, Boulevard St.-Michel.

UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANI

ADMINISTRAŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

NOUL CABINET : L. CATARGIU preşedinte şi Interne; A. LAHOVARY, externe; M. GHERMANY, finanţe; C. OLANESCU, lucrărĭ publice; D. PONI culte; AL. MARGHILOMAN, justiţie; GENERALUL LAHOVARY resbel; AL. ŞTIRBEY, domenii.

Bucureştĭ, 24 Noembre 1891

SEPTAMANA

O mare descoperire s'a făcut la Berlin. De astă dată însă eroul nu se chiamă Koch saŭ Wirchov ci — de Caprivi. Mĕ veţĭ întreba poate: De unde şi până unde un simplu diplomat şi general să facă o mare descoperire ştiinţifică; ea e diplomatică.

Marele cancelar al Imperiuluĭ german, succesorul mareluĭ cancelar de Bismarck, a vorbit, în importantul sĕŭ discurs din Reichstag de acum cincĭ zile, de un noŭ baccil, numit c'un termin prea neştiinţific *baccilul nelinişteĭ în Europa.* Prin tot trupul îmĭ trecură fiorĭ când mĕ gândiĭ că şi'n organizmul meŭ, degazetar poate să se afle miliarde de aceştĭ baccilĭ, foarte periculoşĭ pentru pacea lumeĭ.

Am studiat, în cursul vremeĭ, mĕsurile preventive contra bacciluluĭ ofticeĭ, al holereĭ, al angineĭ, al tifosuluĭ şi drept dovadă poate orĭ cine vedea în odaia mea, în fruntea acidelor bine-voitorul acid-fenic, apoĭ cognac, rom, ciorapĭ, pantalonĭ, flanele, pâsle, căciulă, blană, curăţeniĭ — toate sistem Jäger; armele cele maĭ noĭ, cu şi fără repetiţie, de calibru mic şi calibru mare spre a mĕ putea apăra contra duşmanilor microscopicĭ, carĭ pândesc în aer şi peste tot locul, fie timp frumos, fie timp urît, fie frig, fie cald. Dar cum să mĕ păzesc, cum să ne păzim noĭ cu toţiĭ, sărmanĭ europenĭ, contra bacciluluĭ nelinişteĭ?

That ist the question!... Cum ar zice D. Mârzescu.

Nu voiŭ să fac azĭ un studiŭ al nouluĭ baccil şi nicĭ nu pot. Pentru a face aceasta ar trebui să fiŭ meşter — diplomat ca D. de Caprivi, ceea ce — de o cam dată — nu's după cum şi ştiŭ cititoriĭ. Sunt un simplu redactor al unuĭ ziar universal—din România; iată totul. Trebue să cedez decĭ meritul acestuĭ studiŭ ministruluĭ — preşedinte de la Berlin, o autoritate în Bactereologia diplomatică.

Marele cancelar al imperiuluĭ german zice că gelatina în care se desvoltă baccilul nelinişteĭ e—presa! Ziarele colportează tot felul de ştirĭ de sensaţie, alarmante şi nefundate dând ast-fel naştere baciluluĭ nelinişteĭ care infectează opinia publică.

La prima vedere s'ar părea că aşa e. Ca dovadă din timpul cel maĭ recent poate servi afacerea ziaruluĭ *Wiener Tageblatt* care, dând o ştire alarmantă despre audienţa leaderuluĭ polon Iaworsky la Franz-Iosef, a produs cunoscuta panică la bursa din Viena. Nu era alt-ceva de cât *baccilul nelinişteĭ* care a făcut ca toate hârtiile de valoare să cază într'un mod rapid. In câte-va ceasurĭ perderile se urcă la sute de milioane şi ca fulgerul — prin fir telegrafic — nenorocitul baccil infectă toate bursele Europeĭ apusene producênd o adevĕrată devastaţiune.

Cu toate acestea ca ziarist, nu pot admite că presa e gelatina în care se desvoltă microorganizmul nelinişteĭ. Recunosc că presa nu e în tot d'auna inocentă ca îngeriĭ, nicĭ curată ca eterul, dar de multe orĭ, de foarte de multe orĭ ea e un puternic desinfectant. D. de Caprivi n'are de cât să 'şĭ aducă aminte de celebrele discursurĭ parlamentare ale predecesoruluĭ sĕŭ în care furnicaŭ miliarde de micro-organizme neliniştitoare pentru pacea Europeĭ. Aceasta maĭ cu seamă când era vorba de noĭ credite militare. Presa atuncĭ — maĭ cu seamă cea radicală şi socialistă — puse la fie-care colţ de stradă câte un mare butoiŭ de acid fenic, desinfectând ast-fel opinia publică alarmată prin discursurile cancelaruluĭ de fier, care nu vroia de cât câte-va milioane pentru cumpĕrare de tunurĭ de oţel. Iată adevĕrul.

Prin urmare nu noĭ suntem gelatina . . . Dacă D. de Caprivi ar fi un bactereolog imparţial, ar recunoaşte atuncĭ că cauza nelinişteĭ europene sunt înarmările care nu maĭ iaŭ sfîrşit şi care, curînd saŭ maĭ târziŭ, vor duce la catastrofa finală, căcĭ după cum însuşĭ înţelepţiĭ Salomonĭ aĭ diplomaţieĭ recunosc, popoarele nu pot, nu maĭ pot suporta jugul militarizmuluĭ. Ţĕrile sunt stoarse şi prefăcute în adevĕrate cazărmĭ şi redute. Gelatina este situaţia nesigură şi precarie, încordarea internaţională care de loc nu se datoreşte popoarelor ce nu vor de cât pace şi linişte.

Desvoltându-şĭ maĭ departe interesanta conferinţă parlamentară, D. de Caprivi a maĭ spus că efectul nemijlocit al bacciluluĭ nelinişteĭ este pesimizmul care a cuprins toate straturile societăţeĭ noastre

La dracu cu ast-fel de deducţiunĭ! Nu m'am împăcat încă cu pesimizmul în filosofie şi literatură şi iată şi pesimizmul în politică! Dar eŭ nu's de loc pesimist. Cred într'un viitor Cred într'un mijloc care va omorî cu siguranţă — îndată ce se va descoperi — microbul nelinişteĭ. Cred într'un desinfectant care va face *tabula rasa* cu toţĭ baccili carĭ produc oftica, anghina şi tifosul social-economic şi politic, cu toţĭ bacciliĭ al căror nume îl tac, numaĭ fiind-că e în gura tuturor... Cred într'o renaştere a societăţeĭ.

Societatea de azĭ, a căreĭ bancrută frauduloasă se zăreşte deja apropiindu-se de către toţĭ proorociĭ veaculuĭ, îşĭ va trage—*nolens volens*, dar maĭ mult *nolens* de cât *volens*—un glonte prin creer întocmaĭ ca maĭ zilele trecute bancheriĭ fraţĭ Sommerfeld din Berlin. Ea singură îşĭ pregăteşte peirea. De aceea Krahul eĭ nu va maĭ produce nicĭ sensaţie, căcĭ nu poate să emoţioneze ceea ce se aşteaptă cu siguranţă. Pe ruinele eĭ însă se va ridica noua organizaţie în care foarte probabil — pozitiv nu pot să spun — nu vom maĭ avea nevoie de mĕsurĭ preventive şi de mijloace antiseptice.

De oare-ce însă maĭ e cam mult până atuncea, m'am pus de o cam dată foarte serios să studiez baccilul D-luĭ de Caprivi. Rezultatul pozitiv saŭ negativ al sforţărilor mele—căcĭ după cum am zis nu's meşter—diplomat—îl voiŭ comunica la timp cetitorîlor.

'Mi-am şi cumpĕrat aseară un microscop, instrument indispensabil pentru orĭ şi ce bactereolog. L'am cercat. El e minunat, căcĭ măreşte de 1500 de orĭ un obiect ce nu'l vezĭ cu ochiŭ liber. Am pus sub dînsul salariul meŭ lunar, de la „*Adevĕrul*“ şi — l'am vĕzut...!

*

D. Cyon, un personagiŭ politic în poziţie de a cunoaşte de aproape cele ce se petrec în culisele politiceĭ internaţionale, vorbind despre călătoria D-luĭ de Giers, în Francia şi Germania, după ce spune că ministrul de externe rusesc n'a devenit partisanul convins al alianţeĭ franco-ruse, de cât după întrevederea pe care a avut'o la Paris cu bărbaţiĭ de Stat francezĭ, adaogă :

... Limbagiul ţinut de D. de Giers la Berlin a fost o surprindere aşa de mare, că încă nu 'şĭ-aŭ venit în fire ceĭ după malurile Spreeĭ.

La Berlin se pregăteaŭ să serbătorească pe ministrul de externe al Rusieĭ, pe care 'l ştiaŭ că are simpatiĭ germane şi că n'a pus aşa mare grabă să se ducă la Paris.

Impăratul trebuia să dea în onoarea luĭ un prînz de gală, Caprivi trebuia să 'ĭ facă o recepţiune oficială, etc. Dar limbagiul D-luĭ de Giers în cursul conversaţieĭ particulare pe care a avut'o cu Impĕratul, a risipit repede toate ilusiunile şi a pus capăt tuturor planurilor de serbătorire.

Iată înţelesul cuvintelor spuse de D. de Giers Impĕratuluĭ a căror autenticitate o garantez.

In numele Suveranuluĭ sĕŭ, D. de Giers a dat asigurările cele maĭ pacifice asupra intenţiunilor Rusieĭ. „*Afară de nu se vor ivi complicaţiunĭ europene*, a adăogat D. de Giers, *Impĕratul Rusieĭ nu va părăsi atitudinea Luĭ pacinică.*

Aceasta însemnează lămurit că, în cas când s'ar ivi rĕzboiŭ între Franţa şi Germania, Rusia nu va putea să păstreze neutralitatea.

Impĕratul Germanieĭ a priceput destul de bine înţelesul acestor cuvinte şi repede a tăiat vorba D-luĭ Giers, întrebându-l de sănătate.

Această conversaţie n'a ţinut maĭ mult de zece minute.

Maĭ cu deosebire e de trebuinţă să precizăm înţelesul cuvintelor D-luĭ de Giers, pentru că în lumea oficială din Berlin s'a împrăştiat zvonul inept, că ministrul de externe rus ar fi exprimat luĭ Wilhelm II părerea sa de rĕŭ în privinţa evenimentelor de la Cronstadt şi în privinţa politiceĭ exterioare pe care Ţarul o urmează contra poveţelor sale.

Nu maĭ e nevoe să maĭ adaog că planurile pentru recepţiunea la D. Caprivi şi pentru prînzul la împărat aŭ fost părăsite.

D. de Giers, care trebuia să plece Joĭ saŭ Vinerĭ, a plecat Miercurĭ seară. In locul vagonuluĭ împărătesc, ce'l adusese de la Colonia la Berlin, 'şĭ-a continuat călătoria într'un singur vagon cu pat.

Abţinerea Ţaruluĭ de a trece prin Berlin deja făcuse ca curtea imperială germană să fie foarte supărată. Limbagiul D-luĭ de Giers a fost o decepţie nouă şi crudă.

Indispoziţia luĭ Wilhelm II, în urma audienţeĭ, s'a manifestat într'un chip foarte ciudat. Fiind înştiinţat oficial că marele Duce Vladimir a sosit la Stuttgart şi că are să treacă prin Berlin, Impĕratul a plecat pe dată la vînătoare, trimiţênd vorbă că'ĭ pare rĕŭ că n'are să fie la Berlin în ziua soșireĭ.

Maĭ mult încă, nicĭ un membru al guvernuluĭ n'a eşit la gară întru întîmpinarea Mareluĭ Ducê şi a familieĭ Luĭ, ci a tras la ambasada rusească.

Când se ştie vechile şi strînsele relaţiĭ ce existaŭ între familiile imperiale, orĭ-cine poate să'şĭ dea seama de gravitatea acestuĭ fapt.

Asigurările maĭ mult de cât optimiste pe care generalul de Caprivi le da în aceiaşĭ zi Reichstaguluĭ, ţinteaŭ maĭ mult să atenueze impresia vie produsă în Berlin de aceste incidente intime.

Dar faptele vorbiaŭ prea tare şi membriĭ Reichstaguluĭ aŭ trebuit să zîmbească când, la întrevederea de la Narva, D. de Caprivi a afirmat că relaţiile cele maĭ bune se stabiliseră între ceĭ doĭ suveranĭ şi miniştriĭ Lor.

*

Criza ministerială încă nu e sfîrşită în momentul când scriŭ. Nu pot prin urmare, să mĕ pronunţ asupra situaţieĭ, carĭ orĭ cum ar fi, nu poate să ne mulţumească pe noĭ.

De aceea, să maĭ aşteptăm.

Neagu

Concursurile la Eforie

De cât-va timp se agită chestiunea concursurilor pentru ocuparea diferitelor funcţiunĭ, pendinte de Eforia spitalelor civile.

Unul din aceste concursurĭ, care este al medicilor secondarĭ, s'a amînat pe motivul, că numĕrul concurenţilor fiind numaĭ de opt, pentru şeapte posturĭ vacante, se escludea orĭ ce concurenţă serioasă, motiv espus de membriĭ comisiuneĭ esaminatoare al acestuĭ concurs, în procesul verbal încheiat la 15 Maĭ a. c.

Al doilea concurs, care este al internilor de spitale, a trebuit, dupe Domniĭ Eforĭ să se ţină cu orĭ-ce chip în ziua de 15 Noembre, deşi numĕrul concurenţilor la acest concurs nu numaĭ că nu este egal, dar este inferior numĕruluĭ locurilor vacante, aceea ce este contra părerilor Domnilor Eforĭ, espuse în ziarul „Lupta“ din 30 Octombre a. c. ca rĕspuns la adresa Domnuluĭ X.

Iată ce rĕspund Domniĭ Eforĭ între altele, relativ la aceasta :

„Dacă s'a admis iarăşĭ, ca să fie numaĭ atâtea locurĭ de disputat la con-„curs, câtă şi concurenţă, aceasta este „pe baza unuĭ principiŭ, care nu se dis-„cută în nicĭ o ţară civilizată, a se şti „că concursul implicând ideia emulaţiu-„neĭ şi a întrecereĭ, nu poate avea nicĭ o „dată loc un candidat unic, adică fără „comparaţie posibilă şi numaĭ unila-„teral.“

In jurnalul Eforieĭ de la 7 Octombre a. c. Domniĭ Eforĭ decid, pe baza celor de sus zise, ca dispoziţiunile art. 5 din noul regulament să se înlocuiască cu următoarea redacţiune :

„Concursul singur decide despre carac-„terul definitiv al nominaţiuneĭ. Dacă însă „persoana, care s'a înscris la concurs, „pentru un singur post, n'are concurent, şi „dacă acea persoană ocupă deja un post „provizoriŭ, va păstra pe acesta până „la ivirea a cel puţin douĕ cererĭ de în-„scrierĭ, care va permite ţinerea con-„cursuluĭ“.

„Acelaşĭ lucru se va urma şi în cazul „când sunt acelaşĭ numĕr de concurenţĭ, „câte posturĭ. Eforĭ (ss) N. Blaremberg, „Al. S. Ghica, dr. Severeanu“.

In procesul verbal încheiat în şedinţa de la 18 Octombre a. c. Domniĭ Eforĭ zic :

„Avênd în vedere că cine zice concurs zice concurenţă ;

„Avênd în vedere cele deja decise prin jurnalul Nr. 112 din 7 Octombre 1891.

„Avênd în vedere că puntru şapte locurĭ ocupate astă-zĭ numaĭ provizoriŭ în serviciul hirurgieĭ nu s'a prezentat şi înscris de cât opt candidaţĭ,

Decidem :

„Concursul anunţat pe ziua de 20 ale „curenteĭ se va ţine în toate cazurile „Va fi însă bine înţeles că acest con-„curs nu va putea profita de cât celor „patru din concurenţiĭ ce vor obţine no-„tele cele maĭ bune şi carĭ aceştia vor „ocupa definitiv posturile în ordinea cla-„sificaţiuneĭ; iar ceĭ-lalţĭ patru vor avea „a se reprezenta la un viitor concurs „când se vor găsi faţă cu alţĭ concu-„curenţĭ, în numĕrul cel puţin îndoit cu „acela al posturilor de ocupat.

Eforĭ (ss) Nicolae Blaremberg
Nr. 116 A. S. Ghica

Din celele de sus zise, se deduce că Domniĭ Eforĭ aŭ de principiŭ să nu ţină nicĭ odată concurs, dacă nu esistă concurenţă; aşa fiind, cum rĕmâne dar cu principiul D-lor faţă cu actualul concurs de internat, când se ştie, că numĕrul concurenţilor la acest concurs, nu egalează nicĭ cel puţin pe acela al locurilor vacante?

Nu înţelegem, Domniĭ Eforĭ, aŭ avut în vedere acest principiŭ relativ numaĭ la concursul de medicĭ secondarĭ, ceea ce în asemenea caz n'ar maĭ fi principiŭ, saŭ l'aŭ avut pentru orĭ-care concurs?

Dacă este aşa, atuncĭ rugăm pe Domniĭ Eforĭ să bine-voiască a ne spune: aplica-vor oare cele stabilite de Domnilor în procesul verbal încheiat în şedinţa din 18 Octombre a. c. şi la actualul concurs de internat, saŭ nu?

ÎNCĂ O SENTINŢĂ MILITARĂ NELEGALĂ

Asprimea, nedreptăţile şi chiar *nelegalităţile*, al căror obiect este cetăţeanul soldat din partea justiţieĭ militare din ţara noastră, sunt un isvor nesecat de *critică* pentru publicist, pentru ziarist, pentru orĭ-ce om cât de puţin cult şi civilizat, şi ar trebui să fie şi pentru oameniĭ politicĭ maĭ cu seamă. Din nenorocire însă, nicĭ publiciştiĭ, nicĭ alegĕtoriĭ maĭ culţĭ, nicĭ oameniĭ noştri politicĭ, ba aceştĭ din urmă încă şi maĭ puţin de cât ceĭ d'întâĭ, nu se ocupă de aceste marĭ defecte ale uneia din instituţiunile noastre sociale, ale justiţieĭ militare, nicĭ prin urmare de rĕul ce cetăţeanul are a suferi din această pricină, şi care imprimă din acest punct de vedere, societăţeĭ noastre, un caracter medieval. Numaĭ ziariştiĭ maĭ luptă contra acesteĭ stărĭ de

lucrurĭ, şi dintre aceştia nu toţĭ, ci numaĭ acei carĭ reprezintă ideile democratice.

Ca ziariştĭ ne vom face datoria ca să combatem *relele* justiţieĭ noastre militare şi să susţinem drepturile celor lezaţĭ.

După cum arĕtăm maĭ sus, justiţia noastră militară este, faţă cu *individul* ce vine în contact cu dînsa, aspră nedreaptă şi călcătoare de lege. Fără să fie nevoie de multă pătrundere, orĭ-cine póte să vadă, numaĭ dintr'o simplă citire codului penal militar, că pedepsele ce edictează, adesea pentru vina saŭ pentru greşelĭ dintre cele maĭ uşoare, sunt escesiv de *aspre*, şi prin urmare în desăvîrşita contradicţie cu ideile secoluluĭ nostru; aceasta revoltă pe orĭ-ce om care are cât de puţină raţiune, dar îţĭ zicĭ că în această privinţă vina nu este a tribunalelor militare, ci a legiuitoruluĭ. De asemenea fără să fie nevoie ca cine-va să trăiască în mijlocul lumeĭ militare, poate zilnic vedea cum în aprecierea culpabilităţeĭ unora, dacă sunt la mijloc motive de ură saŭ ceva interese superioare, orĭ cât de nevinovaţĭ ar fi acuzaţiĭ, judecătoriĭ militarĭ, înarmaţĭ cu un cod de procedură criminală elastic şi cu puţine garanţiĭ pentru libertatea individuală, pronunţă adesea hotărîrile condamnatoriĭ cele maĭ *nedrepte*; şi aci îndreptarea rĕuluĭ stă tot în mâna legiuitoruluĭ, care va trebui să garanteze pe *individ* contra consecinţeĭ nedrepte a judecătoruluĭ, printr'o *procedură* maĭ puţin elastică, şi decĭ maĭ perfectă şi maĭ ocrotitoare contra nedreptăţeĭ.

Al treilea defect ce maĭ are justiţia noastră militară şi care o blamează cu desăvîrşire şi face dintr'însa un ce hidos, este puţinul respect pe care judecătoriĭ militarĭ îl aŭ pentru codul penal şi cel de procedura penală, chiar aşa de aspre şi de înapoiate cum ele sunt azĭ, şi lipsa de sfială cu care calcă în picioare aceste legĭ, când aŭ interes orĭ când li se impune ca să lovească cu orĭ ce preţ în cine-va. Acest spirit de *ilegalitate* nu maĭ ţine nicĭ de imperfecţiunile coduluĭ penal, nicĭ de acelea ale procedureĭ luĭ, el ţine de *temperamentul militar* şi este buba cea maĭ rea, este *gangrena* de care e cuprinsă justiţia militară, şi va fi ameninţător pentru societate acest spirit al celor înarmaţĭ cu legea de a se juca cu ea după plac, căcĭ va provoca de sigur, ca reacţiune, la ceĭ loviţĭ, spiritul de revoltă contra legeĭ.

Când ceĭ însărcinaţĭ cu aplicarea legeĭ, o înlocuesc prin bunul lor plac, cum să se maĭ apere cel care este lovit pentru greşeala sa cu pedepse maĭ grave de cât cele prevĕzute de lege, cum să se maĭ apere cel care este pedepsit pentru fapte pe care legea nu le găseşte ameninţătoare pentru ordinea socială şi n'a găsit de cuviinţă a prescrie oare o pedeapsă contra lor?

Sunt numeroase cazurile care dovedesc nelegalitatea pe care sunt pornite tribunalele noastre militare şi care aŭ dat loc adesea la protestărĭ energice din partea preseĭ, aşa că chiar de ar maĭ fi nevoie ca ele să fie reamintite, spaţiul nu ne-ar permite aceasta acum.

Ne mărginim dar a cita numaĭ cazul D-luĭ căpitan N. Mavrodin, caz în care Consiliul de rĕsboiŭ al corpuluĭ al II-lea de armată (din Bucureştĭ) a pronunţat o sentinţă de o nedreptate strigătoare, dar şi de o *nelegalitate* din cele maĭ uimitoare şi brutale. Acest tribunal militar a osândit pe D. Mavrodin la treĭ lunĭ închisoare pentru delictul de a fi insultat pe un general prin *scris*, adică printr'o petiţiune ce a adresat Corpurilor legiuitoare. Această pedeapsă, Consiliul de rĕsboiŭ a pronunţat-o în baza art. 217 din codul penal militar. Consiliul de revizie, către care D. căpitan Mavrodin a făcut recurs contra nelegalităţeĭ pedepseĭ, a respins recursul şi a menţinut pedeapsa.

Cu toate acestea, chiar un copil daca ar citi art. 217, precum şi întregul cod penal militar, va vedea că nu există cea maĭ mică pedeapsă contra insultelor prin scris. Articolul 217 nu pedepseşte de cât insultele prin *graĭ* şi prin *gesturĭ*, iar acele prin *scris* nu intră de cât în prevederile legeĭ poziţiĭ ofiţerilor, ca unele ce sunt de o maĭ mică gravitate de cât cele prin graĭ şi prin gesturĭ, şi se judecă nu de către consiliul de rĕzboĭ ci de către consiliul de reformă. In zadar însă D. Mavrodin a ridicat înaintea acestor tribunale militare cestiunea nelegalităţeĭ pedepseĭ, pe motivele: I. că ea nu este prevĕzută de lege, şi prin urmare s'a călcat în picioare elementarul principiŭ de drept că *nicĭ o pedeapsă nu poate fi înfiinţată nicĭ aplicată de cât în puterea uneĭ legĭ*, principiŭ consacrat de art. 16 din Constituţiunea română precum şi acela consacrat de art. 10 al aceleiaşĭ Constituţiunĭ care prevede că *nimenĭ nu poate fi urmărit de cât în cazurile prevĕzute de lege*, şi 2: că în proiectul de revizuire al coduluĭ de justiţie militară, propus de ministrul de rĕzboĭ Manu-Moise şi votat numaĭ de Senat în şedinţa de la 27 Martie 1889 s'a introdus în art. 217 şi *insultă prin scrisorĭ*, şi că din această împrejurare rezultă până la *evidenţă* că articolul 217 din codul în vigoare, astfel interpretat şi de către puterea executivă şi de către cea legiuitoare, nu poate fi aplicat *astăzĭ* la insulta prin scrisorĭ.

In urma acestora nu este oare manifestă nedreptatea pedepseĭ pronunţată de consiliul de rĕzboĭ din Bucureştĭ contra D-luĭ Mavrodin?

Pe baza acestor motive, D. Mavrodin a şi cerut, în luna Iunie a. c., de la ex-ministrul de justiţie D. G. Vernescu, ca conform art. 443 din procedura coduluĭ penal ordinar să deschidă recursul în anulaţiune pentru casarea sentinţeĭ ilegale, dar D. Vernescu, care nu vede probabil prin prisma art. 443 din codul de procedură de cât cazul coloneluluĭ Polizu, a pus afacerea la dosar.

Iacă o sentinţă între o sută, care arată că viţiul *nelegalităţeĭ* roade adînc justiţia militară din ţara noastră. Nu ajunge însă să constatăm acest rĕŭ, ci trebue să căutăm şi mijlocul de a'l înlătura. Acest mijloc stă în mâinile preseĭ, în acelea ale oamenilor politicĭ şi în acelea ale opiniuneĭ publice luminate.

C. A. Filitis

FIN DE SIÈCLE

Profesoareĭ

Nu maĭ m'a dat în judecată
Văzînd că lupt cu **îndîrjire**:
A pus pe alţiĭ să mĕ bată,
Ca eŭ să-ĭ cer... despăgubire.

*

In politică s'ar face
Populară 'n doĭ treĭ anĭ,
Şi 'n conrupta noastră ţară
Numaĭ ea alegătoriĭ
Nu i-ar cumpăra **cu banĭ.**

*

Deputat de s'ar alege
Zĕŭ m'aşĭ prinde rămăşag
Că 'ntr'o bună **dimineaţă**
Tot colegiul... i-ar fi drag.

*

Ş'apoĭ ce, e lucru mare
Un colegiŭ de bărbaţĭ?
Cel puţin dac'ar fi vorba
De-un colegiŭ de soldaţĭ!

*

Apropos de soldăţime,
Mi se tînguia maĭ ierĭ,
Că se află 'n decadenţă
Chiar vestiţiĭ pompierĭ.

*

Am să-ĭ spun o veste dulce:
— Să o supăr n'aş fi vrut —
Pentru herghelĭĭ s'aduce.
Armăsarĭ de peste Prut.

Eugen Vaian.

KARL GRUNN

CRONICA FANTASTICA

DRACU

Faceţĭ loc Draculuĭ, superbul spirit elementar al foculuĭ.

Maĭ întâiŭ vorba Drac vine de la grecescul *diabolos* şi însemnează calomniator. Nu'ĭ mirare că regele foculuĭ are atâţea discipulĭ pe pămînt, dacă trebue să punem printre dînşiĭ horda nenumărată a celor căror le place să murdărească pe aproapele lor.

Expresiunea Satan este ovreiască, cu înţelesul de vrăjmaş tăgăduitor: este vrăjmaşul omuluĭ, tăgăduitorul orĭ-căreĭ virtuţĭ, orĭ-căruĭ adevĕr, orĭ de câte orĭ vrea omul să facă o faptă bună, el este acolo; el suflă vorbele astea: nu face lucrul ăsta, virtutea 'ĭ numaĭ o vorbă, adevĕrul nu există!

Vorba Belzebuth ne vine tot de la ovreĭ şi iată cum: Baal era un zeŭ fenician, babylonian şi cartaginez al căruĭ cult îl găsiră ovreĭ în Chanaan. Insă Baal avea diferite atribuţiunĭ, între altele aceea de a goni muştele, carĭ sunt foarte neplăcute în Orient. Era aşa dar adorat sub numele de Ball-Zebub, stĕpînul muştelor, de unde, prin corupţiune, Belzebuth ([1]).

Ideia despre Dracu a trecut din testamentul vechiŭ în cel noŭ şi d'acolo în dogmatica creştină. Dracu este un duh rĕŭ care se găseşte în capul unuĭ regat de duhurĭ rĕŭ-făcĕtoare şi re carĭ lumea şi le închipuie în activitate constantă în potriva luĭ Dumnezeŭ. Manicheismul, adică lupta între principiul bun şi cel rĕŭ, este de origine persană. Credinţa veche populară monoteistă ebraică nu cunoaşte doctrina luĭ Satan, vrăjmaşul idealizat Ea admitea o mulţime de fiinţe supranaturale dar inferioare, Demonĭ. Ovreiĭ considerau orĭ-ce boală ca rezultatul uneĭ posesiunĭ demoniace. Pentru a vindeca, se gonea Demoniĭ. Urmele aceşteĭ credinţe maĭ sunt şi azĭ.

După cabaliştĭ, şarpele este simbolul fluiduluĭ vital, emblema vieţiĭ materiale. A cădea în ispita şarpeluĭ este aşa dar a predomina materia asupra spirituluĭ. Primul şef al rebelilor de care vorbeşte legenda este Samiaxas care, cu tovarăşiĭ luĭ, se uni cu fetele de oamenĭ şi produse rasa uriaşilor! Pe aceştia 'ĭ găseştĭ pretutindenĭ şi tot d'auna eĭ cad!

In prologul cărţiĭ luĭ Job figura luĭ Satan apare pentru întâia oară. Pe atuncĭ el nu era falnicul prinţ al Infernuluĭ, aşa cum şi'l închipuiră oameniĭ maĭ tîrziŭ, ci o fiinţă care sluja luĭ Dumnezeŭ, şi opinia asta aruncase rădăcinĭ adîncĭ în credinţa poporuluĭ. Atât numaĭ că Dumnezeŭ îĭ dăduse voe să încerce evlavia oamenilor. Ideia asta mare şi largă se găseşte şi în prologul luĭ *Faust*, al luĭ Goethe, când Mefistofel zice vorbind doctoruluĭ:

„Fac prinsoare că'l veĭ perde şi pe acesta dacă 'mĭ daĭ voe să'l atrag încetu cu încetu în calea mea," şi Dumnezeŭ respunde:

„Poţĭ merge 'nainte cu curaj: Eŭ nicĭ odată nu am urît pe semeniĭ tĕĭ. Intre toate spiritele carĭ tăgăduesc, aceasta nu'mĭ e tocmaĭ atâta de urît...."

Vom nota în treacăt că cărţile luĭ Tobia şi a luĭ Baruch, scrise sub influenţa persană, vorbesc de Demonĭ de rang inferior carĭ se stabilesc în case, supără saŭ chinuesc pe oamenĭ şi nu pot fi goniţĭ de cât prin procedeurĭ misterioase.

Tocmaĭ la apariţia luĭ Isus în calitate de Mesia se formă ideia unuĭ imperiŭ al Rĕuluĭ, direct vrăjmaş Bisericeĭ. Satan ajunge atuncĭ marele balaur, vechiul şarpe care amăgise pe Eva. Biruit de arhanghelul Mihail el persecută Biserica luĭ Dumnezeŭ pe pămînt. Mesia îl supune. Satan este legat în lanţurĭ pentru o mie de anĭ, liberat din noŭ şi aruncat, după o ultimă luptă grozavă, în marele cazan plin cu pucioasă care fierbe, vecinica şi grozava Gehenă.

Maĭ târziŭ, zeiĭ păgânismuluĭ se'ntâlnesc tot maĭ mult în Demoniĭ subalternĭ aĭ creştinizmuluĭ. Teoria moliftelor se născu. Era logică. Trebuia să se gonească din corpurĭ diavoliĭ carĭ le aleseseră ca locuinţe a lor.

„Şi când se înseră i se prezintă luĭ Isus maĭ mulţĭ demoniacĭ, din cari goni el prin cuvîntul luĭ spiritele rele şi vindecă pe toţĭ câţĭ eraŭ bolnavĭ (Sf. Mateĭ. Cap. VIII, V, 16).

Afară de asta, toţĭ păgâniĭ aparţinênd Draculuĭ, trebuiaŭ botezaţĭ: tot atâtea molifte.

In veacul de mijloc germanic credinţa în Dracu se desvoltă foarte mult. Vechile divinităţĭ urmaŭ a trăi în basme subt forme de dracĭ şi drăcoaice. Concepţiunile poetice a Elfilor, a Koboldilor, a Piticilor, se fuzionară cu halucinaţiile călugărilor şi a ermiţilor relative la Demonĭ şi la duhurile rele.

Dacă Dracu apărea sub forma omenească, venea cel puţin, ca şi Hephaistos din mitul grecesc, care fu şi el isgonit din cer, şi ca şi fierarul Wieland. Aci era îmbrăcat cu o haină cenuşie, verde orĭ roşie, ca Piticiĭ şi ca Kobolziĭ, spiritele pământuluĭ şi ale căminuluĭ, aci se arăta înegrit cu funingine, după incovenienţele locuinţeĭ luĭ şi în opoziţie luĭ Dumnezeŭ. Când veni Mefistofel să caute pe Faust ca să'l însoţească în lume, semăna cu un gentilom îmbrăcat în „purpură şi cusut cu fir de aur, mantaua „mică tare prinsă pe umăr, pana de „coş la pălărie, cu o sabie lungă sub„ţire". In ast-fel de împrejurărĭ, el gonea pe ceĭ doĭ corbĭ care'l însoţeaŭ de obiceĭ şi 'şĭ ascundea piciorul luĭ de cal cu pulpe false, după cum spune singur.

Dracu poate să zboare prin aer. Basmele sunt pline de incidente în carĭ Majestatea Sa vine pe coş saŭ îşĭ ia prada zburând prin vĕzduh. In Faust el zboară cu doctorul călare pe mantaua sa. S'ar putea scrie o carte foarte frumoasă numaĭ cu legendele privitoare la zborul luĭ.

Dracu este un spirit al foculuĭ, alt-fel n'ar putea şedea în infern. Ast-fel fiind pricepe orĭ cine că el e de o natură aşa de rece în cât nicăierĭ nu'ĭ place de cât numaĭ în flacărĭ. Heine spune că damele carĭ aŭ fost în raport intim cu dînsul, s'aŭ mîhnit tot-d'a-una de răceala asta. Nasu'ĭ e maĭ cu seamă rece. Depunerile făcute de Hexen, în cursul nenumĕratelor lor procese, confirmă toate faptul acesta. Damele declară că sărutările şi toată dragostea draculuĭ sunt de o răceală de ghiaţă.

Dracu este aşa dar rece, însă nu e urît, fiind-că el a moştenit de la zeiĭ germanĭ darul de a lua toate formele. Când vrea el se arată sub aspectul unuĭ cal negru, a uneĭ scroafe, al unuĭ lup, al unuĭ corb, al unuĭ cuc, al unuĭ vultur, saŭ adoptă numaĭ piciorul, coarnele saŭ coada unuĭ cal saŭ a unuĭ ţap.

Când a ispitit pe Eva era şarpe; când a făcut luĭ Faust întâia vizită a venit în formă de peşte. La sabatul vrăjitoarelor el tronează ca ţap. Adeseorĭ Dracu se iveşte îmbrăcat ca călugăr; oameniĭ din categoria aceasta n'aŭ fost nicĭ odată stimaţĭ de popor.

Spiritul foculuĭ, ajutat de tovarăşiĭ luĭ infernalĭ ia maĭ cu seamă forma unuĭ animal când vrea să sperie numaĭ.. Când el este vesel, când a bĕut mult, îĭ plac trăsurile dobitoculuĭ. Alegoria este transparentă. Am cunoscut mulţĭ oamenĭ carĭ cădeaŭ în bestialitate când li se urca bĕutura în cap.

Departe de a fi tot-d'auna urît, Dracu ştie să animeze corpul uneĭ fete frumoase, maĭ bine saŭ maĭ prost îmbrăcată, cu gura rumenă, cu obrazul tînĕr fraged, cu ochiul scăpărător, plină de farmec şi de seducţiunĭ. Ca şi Apsaraşiĭ Induilor, Dracu subt chipul de fată se duce în chilia câte unuĭ călugăr, îl aţâţă la plăcerile senzuale şi 'l face să'şĭ uite mîntuirea sufletuluĭ. Dacă a fost un sfînt Anton care s'a împotrivit — trebue să credem — câţĭ călugărĭ cum se cade n'aŭ schimbat paradisul creştin pentru paradisul luĭ Mahomet.

La Sabbat, spiritul foculuĭ sboară şi subt forma de fluture negru. Alte orĭ se arată în forma de pasăre, cu gâtul slab. Dracu a maĭ fost reprezintat şi cu corp omenesc purtând cap de balaur, de maĭmuţă saŭ de taur. Insfârşit Dracu se maĭ arată şi cu treĭ capete şi atuncĭ devine Trinitatea rĕuluĭ.

Transformaţiunea cea maĭ ciudată a prinţuluĭ Iadurilor de care s'a vorbit vre-o dată, este poate următoarea:

O călugăriţă care nu se ţinea tocmaĭ de regulile ordinuluĭ din care făcea parte şi care nu'şĭ făcea des cruce, mînca într'o zi salată. Abia isprăvi ea mâncarea şi simţi impresiunĭ noĭ. Avea distracţiĭ ciudate, bunioară seara când strĕlucea luna, când cerul era înţesat de mirosul florilor şi când privighetorile cântaŭ orĭ plângeaŭ cu drag. Peste câtă-va vreme făcu cunoştinţă cu dînsa un tînĕr. Când fură intimĭ, frumosul tînĕr o întrebă o dată:

— Ştiĭ tu cine sînt eŭ?

— Nu! rĕspunse călugăriţa foarte mirată.

— Eŭ sînt Dracu! Iţĭ aducĭ aminte că aĭ mîncat într'o zi nişte salată? Salata eram eŭ! respunse el.

Dracu are tot-d'a-una ceva cinic. Goete a arĕtat acest lucru în Faust al luĭ. Să citâm câte-va fraze de ale luĭ Mefistofel:

„Dumnezeŭ care a creat pe băiat şi pe fată pricepu îndată nobila trebuinţă de a face să se nască ocazia.

„Maĭ cu seamă trebue să te înveţĭ să conducĭ pe femeĭ; vecĭnicĭĭ lor vaporĭ de miĭ de orĭ îmulţiţĭ se vindecă toţĭ prin acelaş tratament şi dacă eştĭ puţin respectuos cu ele, le aĭ pe toate în mână."

Dracu este cu deosebire cinic. Ş'apoĭ, el rîde tot-d'auna.

După ce se întîlni el în cer cu Dumnezeŭ, Goete îĭ pune în gură vorbele acestea memorabile:

„Din când în când îmĭ place să vĕd pe moşul şi mĕ feresc de a rupe cu dînsul. Un domn aşa de mare să vorbească aşa de omeneşte cu Dracu! Este prea frumos!

Dracu maĭ aminteşte, prin alte vorbe, ciocanul luĭ Thor, spiritul rĕŭ anglo-saxon Grendel saŭ Riegel, a căruĭ mumă corespunde cu muma saŭ cu bunica Draculuĭ.

După uniĭ, Dracu are mamă, după alţiĭ are numaĭ bunică. Bunica luĭ se iveşte câte-odată pe pămînt, şi de aci vine proverbul: „Când Dracu nu poate să izbutească în ceva, trimite tot-d'a-una o femee bĕtrână."

Insă bunica Draculuĭ şade în genere în Iad unde se ocupă cu bucătăria, şi pe urmă ea şade într'un fotoliŭ roşu şi aşteaptă pe nepotul sĕŭ. Când se'ntoarce seara Dracu acasă obosit de munca zileĭ mănîncă iute şi cu mare lăcomie mîncările pregătite. Pe urmă adoarme, adoarme cu capul pe genuchiĭ bunichi-si, care'ĭ caută păduchiĭ în cap.

Intr'o zi Satan fusese silit să plece din iad fiind-că bunică sa spăla scândurile pe jos şi ast-fel fiind, o fiinţă inteligentă nu poate să stea acasă. Pe pămînt, cu toate că soarele frigea grozav, Satan era aproape să îngheţe şi numaĭ un doctor îl scăpă cu viaţă. Insă Dracu fu cunoscut şi fu închis în o colivie de pasăre. După ce scutură şi spălă prin iad, bunica porni sa'şĭ caute nepotul şi ajunse la vreme ca să'l scape.

Credinţele vechĭ ale păgânismuluĭ, aci naive, aci îngrozitoare, suferiră încetu cu încetu o îndoită modificare. Pe de-o parte luară un caracter spăimântător; pe de altă parte D-nu Dracu câştigă aparenţe umoristice cu totul necunoscute până atuncĭ.

Din toţĭ zeiĭ ceĭ vechĭ, cel care lucră maĭ mult asupra Draculuĭ fu Donar (Thor) pe urmă Loki; cel d'intâi personificând furtuna, cel d'al doilea, focul. Dracu însă nu moşteni mult de la divinităţile scandinave; Uriaşiĭ, Elfiĭ, Piticiĭ modificară maĭ mult caracterul luĭ şi ideia ce'şĭ făceaŭ oameniĭ despre dînsul.

Curînd curînd Dracu putu să se arate şi să se facă nevĕzut şi să se transforme ca Elfiĭ; ca şi Alp el şedea pe oamenĭ şi le lua carnea.

Dracu se făcu şi îndatoritor însă cu maĭ multă primejdie pentru om. Se angaja ca fecior şi aducea prietinilor sĕĭ grîŭ, banĭ şi alte bunătăţĭ, întrând pe coşul sobeĭ, subt formă de balaur de foc. Rezultă de aci că în literatură şi în credinţe Dracu are multe înfăţişerĭ: se cunoaşte Dracu păgîn, Dracu celor d'intâĭ secole ale creştinismuluĭ, Dracu luthero creştin, Dracu catolic şi multe varietăţĭ.

Uriaşiĭ aŭ dat Draculuĭ marea putere fizică şi pofta de a clădi pe care o găsim în multe poveştĭ. Transportând pietre prin atmosferă i s'a întîmplat de multe orĭ să piarză din ele pe drum: pietrele astea sînt bolovaniĭ marĭ izolaţĭ pe carĭ poporul îĭ admiră şi azĭ pe câmpiĭ. Câte o dată iar, bucăţile acestea marĭ de stîncă aŭ jucat rol mare în istoria popoarelor înainte de venirea luĭ Christ. Tot de la Uriaşĭ a moştenit Dracu şi prostia care face că el maĭ tot-d'auna e bătut de violenţa oamenilor.

Aicĭ este o contrazicere manifestă între dracu filosofilor cum e Goethe, şi Dracu credincioşilor.

Amestecul credinţelor a doĕ civilizaţiĭ diferite produse asemenea prejudiţiul prin care se admite că Dracu exercită o influenţă asupra natureĭ, timpuluĭ şi animalelor. Vrăjitoria modernă nu are altă origine. Bălăngăitul clopotelor, procesiunile, stropirile cu aghiazmă, blestemurile bisericeştĭ sunt acte de vrăjitorie.

Păgânismul german cunoştea contractele făcute cu zeiĭ, însă tocmaĭ în veacul de mijloc, tot sub influinţa păgână, vedem ivindu-se contractele cu Dracu, iscălite cu sângele contractantuluĭ.

Nu trecu mult şi orĭ-ce grad extraordinar de ştiinţă saŭ de dibăcie fu considerat ca rezultatul uneĭ învoelĭ cu Dracu. Insă pentru a pricepe bine natura acestor pacturĭ infernale, trebue să ştim că Dracu are maĭ nainte de toate particularitatea de a disputa, de a prezenta sofisme, silogisme, de a surprinde pe oamenĭ prin combinaţiunĭ mahiavelice.

Origina aceşteĭ ciudăţeniĭ este în luptă între metafizică şi religie, în tendinţa trebuincioasă a Bisericeĭ ca să combată orĭ-ce ştiinţă, orĭ-ce raţionament serios. Pentru a birui, învăţaţiĭ Bisericeĭ nu aveaŭ nimic maĭ simplu de făcut de cât să declare diavolească, Ştiinţa, diavoliĭ, infeodaţĭ luĭ Satan, toţĭ aceĭ carĭ încercaŭ să discute cu dînşiĭ.

Dracu este logic, zice Heine. El este foarte tare în metafizică, bate pe toţĭ aliaţiĭ sĕĭ prin argumentele luĭ, prin explicaţiile luĭ pline de fineţe. Nicăierĭ nu se vede asta maĭ bine de cât în nemuritorul *Faust* al luĭ Goethe pe carĭ numaĭ cititoriĭ superficialĭ îl dispreţuesc orĭ îl găsesc plicticos. Subtilitatea luĭ Satan era aşa de cunoscută, pe vremea vrăjitorilor, în cât semnatarul chemat să facă un contract cu Dracu avea mare grije ca să se ferească de toate şicanele luĭ şi să parafraseze toate articolele ce'ĭ eraŭ supuse.

Cu toate acestea, protestantismuluĭ, luptelor omerice ale luĭ Luther cu Dracu datorim noĭ concepţiunea Demonuluĭ în tot ce are ea enorm, şi de oare ce nu existase nicĭ odată. Tot ce nu'ĭ plăcea luĭ Luther în entusiasmul sĕŭ pentru cuvântul curat al luĭ D-zeŭ, tot, chiar Papa, se materializ în spiritul sĕŭ ca să ia un singur aspect, pe acela al Draculuĭ.

Enric Heine zice că Luther nu maĭ crede în minunile catolice, însă crede maĭ mult de orĭ când în faptele Draculuĭ. Operile luĭ sunt pline de istoriĭ relative la vicleşugurile luĭ Satan, ale Koboldilor, ale vrăjitoarelor. Chiar el s'a luptat nu numaĭ o dată cu Dracu în persoană.

In Wartburg, unde traducea el Noul Testament, Dracu îl supără aşa de mult în cât el îĭ aruncă în cap călimara. De atuncĭ Dracu are mare frică de cerneală, dar maĭ cu seamă de cerneala de tipografie.

Iată ce zice Luther:

„Nişte prietinĭ se adunaseră într'o cârciumă şi beaŭ. Printre eĭ era un tînĕr cu caracter sĕlbatec. Tînĕrul acesta zise: „Dacă mi-ar face cinste cu atâta vin cât vreaŭ eŭ să beaŭ, i-aş vinde sufletul meŭ".

„In cameră intră atuncĭ cine-va, se puse la masă, bĕu şi zise tînĕruluĭ care rostise vorbele acelea nesăbuite:

„— Ascultă-mĕ, aĭ zis că 'ţĭ-aĭ vinde sufletul celuĭ care ţi-ar face cinste cu atâta vin cât vreĭ tu să beĭ".

„Atuncĭ cel-l'alt rĕspunse: Da, fac asta. Lasă-mĕ să chefuesc bine azĭ, să beaŭ cât îmĭ place şi să mĕ veselesc".

„Omul, care era Dracu, rĕspunse: „Bine!" şi plecă.

Cheful fu mare toată ziua şi omul care ceruse să bea aşa de mult se îmbătă. Atuncĭ, acelaş om, Dracu, veni iar, şezu lângă dînsul şi zise celor-l'alţĭ:

„Scumpiĭ meĭ Domnĭ, ce ziceţĭ Dv., când cumpără cine-va un cal nu are dreptul şi la şa şi la căpăstru?"

Toţĭ se speriară, însă omul zise:

„Aide, spuneţĭ iute!"

„Eĭ rĕspunseră: „Da, şaua şi căpăstrul sunt tot ale luĭ". Atuncĭ Dracu înşfăcă pe beţiv şi plecă cu dînsul prin tavan".

Când studiam dreptul la Universitatea din Wittenberg, zice Georgius Godelmannus—am auzit de multe orĭ pe un profesor spuind că un călugăr se dusese şi bătuse în uşa luĭ Luther. Feciorul deschizênd şi întrebându-l ce voeşte, călugărul se rugase să fie lăsat să vorbească cu Luther. Luther porunci să 'l lase să intre, fiind-că de multă vreme nu vĕzuse el călugăr.

Călugărul spuse că avea să 'ĭ arate câte-va erorĭ papale. Arătă luĭ Luther câte-va silogisme şi câte-va frase de scholastică.

Fiind-că Luther explica tot cu uşurinţă, călugărul arătă altele maĭ grele de deslegat, lucru care făcu pe Luther să zică: „Imĭ daĭ de furcă, pe când aveam alt ceva de făcut". Şi se sculă şi arătă călugăruluĭ în Biblie explicaţia cerută. Şi fiind-că, pe când vorbeaŭ, Luther băgă de seamă că mâinile călugăruluĭ cam semĕnaŭ cu ghiare de pasăre, îĭ zise:

— Nu cumva eştĭ *ĕla*? Ho! ho! Ascultă ce se zice în potriva ta.

Şi 'ĭ arătă îndată versetul acesta din Geneză:

— Sĕmînţa femeĭ va zdrobi capul şarpeluĭ.

Vorbele acestea biruind pe Dracu, se supără şi plecă mormăind. Când eşi, aruncă călimara după sobă şi odaia puţi maĭ multe zile din pricina asta.

[1]) In nemţeşte Fliegengott.

A ta lume veĭ uita

Vêntul toamneĭ bate jalnic
Printre frunze de castan,
Iar pe cer şi arată luna
Chipu-ĭ rece şi bălan.

Şed pe-o bancă dar gîndirea
Mi se duce prin trecut
Şi-mĭ zic trist, în lume parte
De iubire n'am avut.

Tu spuneaĭ copilă blondă :
— Ce-s de vină oare eŭ,
Dacă port în ochi-mĭ cerul
Şi nu vĕd amorul tĕŭ?

— Poate fi şi ceru 'n ochi'ţi,
Insă nimenĭ n'a zĕrit:
De la el să cadă raze
Pe al tristeţeĭ vĕl umbrit.

— Eŭ trăiesc în altă lume,
Nu 'nţeleg ce-ĭ pe pămînt.
Pân'la voĭ să-mĭ duc o rază...
E departe, mĕ 'nspăimânt.

— Aĭ suit în stele gândul,
In vĕsduh simţirea ta;
Mi te lasă 'n jos cu totul
Şi-a ta lume veĭ uita.

Thoma Florescu.

D. Aslan şi Liga-Langa

Primim din Iaşĭ o foaie volantă cu titlul şi conţinutul de maĭ jos. O publicăm pentru că vom reveni asupra eĭ.

DESMINŢIRE ZIARULUI „ADEVERUL"

Iaşĭ 8 (20) Noembrie, 1891

Stimabile D-le Preşedinte,

Ziarul *Adevĕrul* din luna Octombrie a. c.. face menţiune despre o convorbire ce unul din redactoriĭ sĕĭ ar fi avut cu mine cu privire la *Liga Moldoveĭ*, la care ocasiune îmĭ pune în gură expresiunĭ de cea maĭ murdară trivialitate la adresa membrilor Ligeĭ şi a scopuluĭ ce eĭ aŭ urmărit şi urmăresc.

Mĕ grăbesc, D-le Preşedinte, a da cea maĭ formală desminţire celor conţinute în ziarul în chestiune pe cuvêntul foarte simplu că nu am avut ocasiune a mĕ întreţine cu vr'un redactor oare care asupra „Ligeĭ" şi încă maĭ puţin aşĭ fi avut vre-o dată motive de a bănui sinceritatea şi patriotismul desinteresat al stimaţilor meĭ colegĭ.

Las la apreciarea D-voastră să faceţĭ us de aceste rândurĭ după cum veţĭ crede maĭ bine.

Profit şi de această ocasiune, stimate D-le Preşedinte, pentru a vĕ reînoi simţimintele mele de înaltă şi distinsă consideraţiune.

N. CEAUR ASLAN
Membru al „Ligeĭ"

Domnieĭ-Sale
Domnuluĭ C. Corjescu, preşedinte Comitetuluĭ pentru apărarea intereselor economice şi culturale ale Moldoveĭ.

UN RESPUNS

D-lor Nicolescu şi Andronescu funcţionarĭ superiorĭ la ministerul Agriculureĭ.

Rhynchites betuleti

D. Nicolescu, şeful serviciuluĭ filoxeric, şi D. Andronescu, şef de biroŭ în deciziunea Agricultureĭ, ambiĭ diriguitorĭ de gazete ştiinţifice, inginerĭ agronomĭ, marĭ reformatorĭ, etc. etc., aŭ deosebita candoare de a crede că făcînd multă gălăgie vor convinge lumea de valoarea D-lor ştiinţifică, de temeinicia celor susţinute cu mult sgomot de D-lor.

Şi dacă printre cititoriĭ revistelor unde 'şĭ daŭ proza, se găsesc miĭ care constată în aceste articole multă reclamă şi oare-care inexactităţĭ, şi dacă aceştĭ cititorĭ 'şĭ daŭ osteneala de a reduce articolele la adevĕrata lor valoare; atuncĭ maĭ sus numiţiĭ D-nĭ se sburlesc şi umplu la coloane căutând ca, cu o fraseologie esagerată, să se scape de precisele cestiunĭ ce-ĭ ţintuesc.

Intr'un asemenea avînt D. Andronescu scrie că eŭ 'l tratez cu un *„persiflagiŭ nedrept şi nemeritat"*.

Să fie oare aşa?

In două rîndurĭ D-sa publică în „Amicul agricultoruluĭ" (Nr. 9 din 1 Iunie 1890, Nr. 23 din 1 Ianuarie 1891) că insecta numită popular „Ţigărarul" este cunoscută în ştiinţă sub numele de „Rhinchides Bacchus" şi că acest „Rhinchides Bacchus" atacă via. Două afirmaţiunĭ inesacte, şi pe care eŭ în „Economia naţională" am căutat să le prezint rectificate în conformitate cu ştiinţa.

D-ta, D-le Andronescu, numeştĭ „Ţigărarul" R. Bachus, şi eŭ 'ţĭ spun că ştiinţa 'l numeşte alt-fel; D-ta afirmĭ că Rh. Bachus atacă via şi eŭ 'ţĭ spuĭ că asta nu este adevĕrat. Dupe ce 'ţĭ spuĭ acestea adaog că ar fi bine ca D-ta să scriĭ cu maĭ multă îngrijire, să nu maĭ rĕspândeştĭ ideĭ greşite.

Unde vezĭ *persiflagiŭ?* şi chiar dacă ar fi este nemeritat oare?

Cu D. Nicoleanu lucru ie maĭ puţin lesne de lămurit. Şi de! D-sa e şeful diviziuneĭ viticole şi găsindu-se în această situaţiune se crede dator a face rapoarte de starea generală a viilor din România, ba chiar pentru ca lumea întreagă să cunoască activitatea D-sale, publică raportul în gazetă (Amicul agricultoruluĭ, Nr. 11, pag. 8, 1 Iulie 1890). Lucrul nu este rĕŭ, ba chiar ar putea fi bun, dacă la asemenea rapoarte s'ar lucra maĭ conştiincios; ceia ce cu destul regret trebue să afirm nu este felul de a lucra al D-luĭ Nicoleanu.

In adevĕr, D-sa citând pe D. Păsăreanu, scrie: „Ţigărarul" (Rh. Bachus, Rh. Betuleti) care în ţara noastră nu se observă de cât în numĕr foarte mic, nu atrăgea îngrijirĭ serioase, etc., şi maĭ jos dându'şĭ părerea asupra valoriĭ citaţiuneĭ estrase de la D. Păsăreanu scrie„ ideile sunt foarte fecundale!?

Pentru orĭ ce om cu minte resultă că D-ta D-le Nicoleanu, crezĭ că Ţigărarul are două numirĭ, şi că aceste numirĭ sunt R. Bachus şi R. Betuleti. Credinţă cu totul personală şi împărtăşită printre oameniĭ de ştiinţă numaĭ de D-ta; eŭ prin articolul ce am publicat în „Economia naţională" am căutat să stabilesc acest fapt.

Ca să'mĭ arăţĭ că te-am judecat greşit îmĭ aducĭ aminte că cu vre o treĭ anĭ în urmă am semnat împreună un act în care dam „Ţigărarululuĭ" adevĕratul luĭ caracter şi termen ştiinţific. Aşa este, dar nu crezĭ că ĕst fapt arată că D-ta înaintând în erarhia oficială, daĭ îndărăt în cea ştiinţifică?

Este mult maĭ cinstit lucru să afirmĭ că aĭ făcut o regretabilă confusiune şi cred că ar fi interesul D-v. să mărturisiţĭ aceasta, în loc de a căuta să mĕ atacaţĭ; căcĭ mĕ voĭ vedea atuncĭ nevoit să demonstru cu aceasta, ba chiar să demonstru că a greşi ie felul D-v. obişnuit în tratarea ştiinţifică a cestiunilor şi să mĕ crezĭ nu mi-ar fi greŭ să fac aceasta căcĭ multe greşelĭ aţĭ respândit prin publicaţiunile D-voastre.

Ploeştĭ

I. Demetrescu-agraru
profesor

GUY DE MAUPASSANT

FRICA

După prînz ne suirăm iar pe podul vaporuluĭ. In faţa noastră Mediterana nu avea nicĭ cel maĭ mic fior pe toată suprafaţa eĭ pe care o moara luna plină. Vaporul înainta, aruncând spre cerul care părea semănat cu stele, un şarpe gros de fum negru, şi înapoia noastră, apa albă, agitată de trecerea repede a greuluĭ bastiment, bătută de helice. murea, părea că se răsuceşte, mişca atâtea luminĭ în cât aĭ fi zis că e o lumină de lună colcotitoare.

Eram acolo şase saŭ opt inşĭ, carĭ nu ziceam nicĭ o vorbă, care admiram cu ochiĭ îndreptaţĭ spre Africa depărtată spre care ne duceam. Comandantul care îşĭ fuma ţigareta între noĭ, luă vorba de unde o lăsase la masă.

— Da, îmĭ a fost frică în ziua aceia. Vaporul meŭ a stat şase ceasurĭ cu stânca asta în burtă, bătut de mare. Din fericire că ne-a luat spre seară un cărbunar englez care ne zărise.

Insă un bărbat înalt cu faţa arsă de soare, cu înfăţişarea serioasă, unu din aceĭ oamenĭ pe care'l simţĭ că a rezbătut multe ţărĭ necunoscute, că a trecut prin multe primejdiĭ cumplite, şi al căruĭ ochĭ pare că păstrează în adîncimea luĭ ceva din ţările streine pe carĭ le-a vĕzut; unu din aceĭ oamenĭ pe care'l ghiceştĭ oţelit în curaj, zise:

— Spuĭ că ţi-a fost frică, comandante, eŭ nu te cred de fel. Te înşelĭ şi când spuĭ vorba asta şi te înşelĭ şi în privinţa sensaţiuneĭ ce aĭ avut. Un om energic nu are nicĭ odată frică în faţa primejdiĭ cumplite. Este numaĭ mişcat; însă frica este alt-ceva.

Comandantul zise rîzênd:

— Drace! Să mĕ credeţĭ că mi-a fost frică!

Atuncĭ omul cu faţa arsă de soare zise alene:

— Daţi-mĭ voe să mĕ esplic! Frica (şi chiar oameniĭ ceĭ maĭ curagioşĭ pot avea frică) este ceva grozav, o sensaţiune cumplită, ca un fel de descompunere a sufletuluĭ, un spasm înfiorător al cugetăriĭ şi al inimeĭ, de care omul se înfioară orĭ când îşĭ aduce aminte. Lucrul acesta nu se întâmplă însă când omul e curagios, nicĭ în faţa unuĭ atac, nicĭ în faţa morţeĭ pe care nu o poate evita, nicĭ în faţa tuturor formelor cunoscute ale pericoluluĭ. Asta se întâmplă în unele împrejurărĭ anormale, subt anumite influenţe misterioase. Adevĕrata frică este un fel de reminiscenţă a spaimelor fantastice d'altă dată. Un om care crede în strigoĭ şi care 'şĭ închipue că a zărit o nălucă noaptea, trebue să simţă frica în toată grozăvia eĭ cumplită.

Eŭ însă am simţit frică iarna trecută într'o noapte de Decembrie.

Şi cu toate acestea am trecut prin multe întîmplărĭ, prin multe aventurĭ carĭ păreaŭ că aŭ să mĕ omoare. M'am bătut de multe orĭ. Am fost lăsat ca mort de hoţĭ. Am fost osîndit ca insurgent să fiŭ spînzurat în America şi am fost aruncat în mare de pe podul unuĭ vapor pe coastele Chineĭ. Orĭ de câte orĭ m'am crezut pierdut, îmĭ am luat inima în dinţĭ, fără părere de rĕŭ.

Insă frică nu 'ĭ asta.

Ajung la emoţiunea mea.

Era iarna trecută, într'o pădure din Nord-estul Franciei. Se 'noptase cu două ceasurĭ maĭ curînd, aşa de întunecat era cerul. Aveam călăuză pe un ţĕran care mergea alăturĭ de mine, pe o potecuţă, pe subt un fel de boltă de brazĭ carĭ urlaŭ din pricina vîntuluĭ. Printre vîrfurile lor vedeam cum fug noriĭ, şi păreaŭ că fug de spaimă. Une orĭ, subt câte o rafală cumplită, întreagă pădurea se înclina într'aceiaşĭ parte cu un gemĕt de suferinţă; şi frigul mĕ năpădea de şi umblam iute şi de şi eram îmbrăcat gros.

Trebuiam să cinăm şi să ne culcăm la un gard-forestier a căruĭ casă nu maĭ era departe de noĭ.

Mĕ duceam acolo ca să vînez.

Călăuza mea ridica ochiĭ din când în când şi murmura:

„Urîtă vreme!" Pe urmă îmĭ vorbi de oameniĭ la carĭ ne duceam. Tatăl omorîse cu doĭ anĭ maĭ nainte pe un vînător—hoţ şi de atuncĭ era întunecat mereŭ. Băeţiĭ luĭ, însuraţĭ, trăiaŭ cu dînsul.

Era întuneric beznă. Nu vedeam nimic. înaintea mea nicĭ împrejurul meŭ. In sfîrşit zăriĭ o lumină şi peste câte-va minute tovarăşul meŭ bătu într'o uşe. Ne respunseră nişte ţipete de femeĭ. Pe urmă, un glas de bărbat, un glas de om sugrumat, întrebă: „Cine este?" Călăuza mea spuse cine este. Intrarăm. Inăuntru vĕzuĭ un tabloŭ pe care n'am să 'l uit nicĭ odată.

Un bĕtrîn cu pĕrul alb, cu ochiul strălucitor, cu puşca încărcată în mână, ne aştepta în mijlocul bucătărieĭ, pe când doĭ voinicĭ, cu topoarele în mână, păzeaŭ uşa.

In colţurĭ zăriĭ două femeĭ în genuchĭ cu faţa ascunsă în zid.

Ne explicarăm. Bĕtrînul îşĭ puse puşca lângă zid şi porunci să ni se gătească o cameră, şi fiind-că femeile nu se mişcaŭ, el îmĭ zise restit:

— Să vezĭ D-ta, Domnule, sunt doĭ anĭ de când tot în noaptea asta am omorît un om. Anul trecut mortul a venit să mĕ cheme, îl aştept şi astă seară.

Pe urmă zise cu un ton care mĕ făcu să zîmbesc:

— De aceea nu suntem noĭ liniştiţĭ.

Il liniştiĭ cum putuĭ, fericit că venisem tocmaĭ în seara aceea şi că vĕd groaza asta superstiţioasă. Le povestiĭ fel de fel de istoriĭ şi isbutiĭ să 'ĭ potolesc pe toţĭ.

Lângă vatră dormea un câine bĕtrân aproape orb şi mustăcios, unu din aceĭ câinĭ carĭ seamănă cu oameniĭ pe care'ĭ cunoştĭ.

Afar era o furtună grozavă şi prin geamul uşeĭ vedeam din când în când cum brăzdaŭ fulgerele cerul.

Eŭ simţiam însă că oameniĭ ăştia eraŭ foarte înfricoşaţĭ şi cum stam eŭ din vorbă eĭ trăgeaŭ cu urechia.

Mĕ plictisisem cu atâta frică prostească şi tocmaĭ voiam să cer să mĕ lase să mĕ culc, când bĕtrânul sări de-odată de pe scaun, înşfăcă iar puşca, begheind ca un nebun: „Iacă'l! iacă'l! îl auz!"

Femeile căzură iar în genuchĭ în colţurile lor, cu faţa în mâinĭ; şi băeţiĭ unchiaşuluĭ luară iar topoarele. Voiam să încerc iar să'ĭ domolesc când câinele sări din somn, ridică capul, întinse gâtul, şi uitându-se spre foc cu ochiul luĭ aproape stins, scoase un urlet d'acelea fioroase carĭ fac pe drumeţiĭ de noaptea să tresară.

Toţĭ se uitară la dênsul. Câinele acum nu făcea nicĭ o mişcare, sta în sus, par'că avea şi el o nălucă, şi începu să urle spre ceva nevĕzut, necunoscut, grozav negreşit, fiind-că tot pĕrul i se zburli. Bĕtrînul, negru de frică, strigă: „Il simte! Câinele era aci când l'am omorît!" şi femeile speriate grozav începură să urle şi ele cu câinele.

Fără voia mea, simţiĭ un fior în spate. Vedenia asta a animaluluĭ în locul acesta, în ceasul acesta, între oameniĭ aceştia speriaţĭ, era groaznică de vĕzut.

Un ceas întreg urlă câinele fără să se mişte; urlă şi frica, cumplita frică intră în mine; frica de ce? Nu ştiam. Era frica şi nimic alt-ceva.

Nicĭ unu nu mişcam, aşteptând un eveniment grozav, trăgênd cu urechia, bătêndu-ne inima, spăimântaţĭ de cel maĭ mic sgomot. Şi câinele începu să se învîrtească prin cameră, mirosind zidurile şi gemênd mereŭ. Dobitocul ĕsta ne înebunea! Atuncĭ, ţĕranul care mĕ adusese, într'un fel de paroxism de groază furioasă, deschise uşa care da într'o curticică şi zvîrli pe câine afară.

Câinele tăcu îndată; şi noĭ rĕmaserăm într'o tăcere şi maĭ grozavă. Şi deodată toţĭ împreună tresărirăm: o fiinţă se strecura pe lângă zidul de afară spre pădure; pe urmă trecu pe lângă uşe, pe care părea că o pipăe cu un fel de frică; pe urmă timp de doĕ minute nu se maĭ auzi nimic, doĕ minute care făcură din noĭ nişte zmintiţĭ; pe urmă iar veni, tot strecurându-se pe lângă zid, şi bătu încetinel în uşe, cum ar bate un copil cu unghia; pe urmă de odată se vĕzu un cap în geamul uşiĭ, un cap alb, cu ochĭ luminoşĭ ca aĭ uneĭ fiare. Şi un sunet ieşi din gura luĭ, un sunet neînţeles, un murmur tînguios.

Atuncĭ un sgomot puternic izbucni în bucătărie.

Bĕtrînul trăsese cu puşca. Şi copii se năpustiră numaĭ de cât, astupară gaura, puind masa şi bufetul în faţa uşiĭ.

Şi vĕ jur că pocnetul acela de puşcă, pe care nu'l aşteptam, îmĭ băgă atâta frică în suflet şi în corp în cât simţiĭ că mor de frică.

Stăturăm acolo până în zorĭ, nefiind în stare să facem o mişcare, să zicem o vorbă.

Numaĭ când să zări lumina ziĭ ĭ cutezară să ridice baricada uşiĭ.

Lîngă zid, lipit de uşe, bĕtrînu câine zăcea cu botul zdrobit d'un glon

Ieşise din curte după ce săpase o groapă pe subt uluci.

* * *

Omu cu faţa arsă de soare tăcu.

Pe urmă zise:

— In noaptea aceea n'am fost în nicĭ o primejdie, însă mi-ar plăcea maĭ bine să maĭ trec iar prin ceasurile când am înfruntat cele maĭ marĭ pericole, de cât să mi se maĭ întîmple să aud pocnetul de puşcă lîngă mine ca în noaptea aceea.

Spartali

ULTIME INFORMAŢII

Ora 2 dimineaţa

Aseară, Sâmbătă, la ora 5, Generalul Florescu a fost primit de Rege. El i-a prezentat lista complectăreĭ ministerială cu D-niĭ Mârzescu şi Pache, şi a cerut saŭ disolvarea Cameri saŭ cel puţin prorogarea Corpurilor legiuitoare pe timp de o lună.

Regele a refuzat atât disolvarea cât şi prorogarea.

Consiliul de Miniştri aştepta la Ministerul de Interne de la 5 ore pe Generalul Florescu. Acesta venind, a comunicat hotărârea Regeluĭ.

După o lungă discuţiune, toţĭ miniştriĭ şi-aŭ dat demisiunile, pe cari Generalul Florescu le va prezinta azĭ, Duminică, la 10 ore dimineaţă.

*

Din desbaterile urmate la consiliul de miniştri de aseară, aflăm că D. General Florescn vrea a'şĭ da dimisia motivată. Ceĭ alţĭ însă le aŭ înaintat nemotivate.

*

D. L. Catargiu, în timpul intrevedereĭ ce a avut cu Regele ierĭ, Sâmbătă, la orele 3 după amiază, i-a prezintat lista ministerială pe care o dăm la pagina I, cerând şi disolvarea.

Regele a primit lista dar a refuzat disolvarea.

Medaliat de Acad. nation. Paris 1891
Medalie de argint Spa 1891

MERSUL TRENURILOR

Valabil de la 1 Octombrie 1891 st. n.

PORNESC DIN BUCUREŞTI:

Bucureştĭ Iaşĭ, direct de persoane. — Pleacă din Bucureştĭ la ora 7 dim., din Ploeştĭ 8,58 dim., din Buzĕŭ 11,11 dim., din Rîmnicul-Sărat 12,11 p. m., din Focşanĭ 1,20 p. m., din Mărăşeştĭ 2,10 p. m., din Adjud 3,00 p. m., din Bacăŭ 5,18 p. m., din Roman 7,09 seara, din Paşcanĭ 9,04 s., soseşte în Iaşĭ 11,20 s. — Accelerat, pleacă din Bucureştĭ 9,35 seara, din Ploeştĭ 11,04 noaptea, din Buzĕŭ 12,54 noaptea, din Rîmnicu-Sărat 1,46 dim., din Focşanĭ 2,43 dim., din Mărăşeştĭ 3,26 d., din Adjud 4,13 dim., din Bacăŭ 5,57 dim., din Roman, 7,13 dim., din Păşcanĭ 8,40 dim., soseşte în Iaşĭ la 10,45 dim.

Bucureştĭ-Vasluĭ, Brăila - Galaţĭ, direct accelerat. — Pleacă din Bucureştĭ la 7,50 seara, din Ploeştĭ 9,42 seara, din Buzĕŭ 11,41 seara din Rîmnicu-Sărat 12,39 s., din Focşanĭ 1,37 nóptea, din Mărăşeştĭ 2,15 noaptea, din Tecucĭ la 2,53 dim., din Bêrlad 4,23 dim., din Crasna la 5,28 dim., soseşte în Vasluĭ la 5,52 dim. spre Galaţĭ, din Buzĕŭ pleacă la 12 noaptea, din Brăila 2,31 noaptea, din Barboşĭ 3,22 d., soseşte în Galaţĭ 4 dim.

Bucureştĭ - Vêrciorova, direct accelerat. — Pleacă din Bucureştĭ 7,10 seara, din Titu 8,17 seara, din Piteştĭ 9,38 seara, din Costeştĭ 10,06 seara, Slatina 11,27 seara, din Piatra Olt 11,49 seara, din Craiova 12,52 noaptea, din Filiaşĭ 1,40 dim., din Turnu-Severin 3,40 dim., soseşte în Vêrciorova 4,02 dim. — De persoane pleacă din Bucureştĭ 8,15 dim., din Titu 9,43 dim. din Goleştĭ 11,04 dim., din Piteştĭ 11,37, din Costeştĭ 12,11 p. m., din Slatina 1,46 p. m., din Piatra Olt 2,29 p. m., din Craiova, 4,11 p. m., din Filiaşĭ 5,24 p. m., din Turnu-Severin 7,04 seara, soseşte în Vêrciorova 8,30s. — Fulgerul pleacă din Bucureştĭ 4,03 seara, din Titu 5.06 seara, din Piteştĭ 6,22 s. din Slatina 8,07 dim., din Craiova 9,45 seara, din Filiaşĭ 10,30 seara, din Turnu-Severin 12,38 noaptea, soseşte în Vêrciorova 1,00 noaptea.

Bucureştĭ-Craiova, direct persoane. — Pleacă din Bucureştĭ 2.35 p. m., din Titu 3,57 seara, din Goleştĭ 5.24 seara, din Piteştĭ 5,50 seara, din Costeştĭ 6,20 seara, din Slatina 8,17 seara, din Piatra 8,50 soseşte la Craiova 10,05 s.

Bucureştĭ-Piteştĭ, direct persoane. — Pleacă din Bucureştĭ 6,45 d., din Titu 8.21 d., din Goleştĭ 9.44 d., soseşte la Piteştĭ 10,44 d.

Bucureştĭ-Galaţĭ, direct, persoane. — Pleacă din Bucureştĭ 9,40 d., din Ploeştĭ 11.48 d., din Buzĕŭ 2,55 p. m., din Brăila 5.02 p. m., din Barboşĭ 5,59 p. m., soseşte Galaţĭ 6,35 seara.

Acelaşĭ tren spre Tecucĭ. — Pleacă din Buzĕŭ 2,05 p. m., din R.-Sărat 3,49 p.m. din Focşanĭ 7,48 seara, din Mărăşeştĭ 8.30 seara, soseşte Tecucĭ 9,45 seara.

Bucureştĭ-Predeal, direct accelerat. — Pleacă din Bucureştĭ 4.40 p. m., din Ploeştĭ 6,30 seara, din Câmpina 7,33 seara, din Sinaia 8,46 seara, soseşte Predeal 9,25 seara.

Accelerat. — Pleacă din Bucureştĭ 7,40 d., din Ploeştĭ 9,27 d., din Câmpina 10,26 d., din Sinaia 11,38 p m., soseşte Predeal 12,07 p. m.

De persoane. — Pleacă din Bucureştĭ 8,50 d., din Ploeştĭ 10,48 d., din Câmpina 11,55 d., din Sinaia 1,14 p. m., soseşte Predeal 1,56 p. m.

Bucureştĭ-Giurgiŭ, direct (fulger), pleacă din Bucureştĭ 5,35 dim. soseşte Smârda 7,10 d. *Persoane* pleacă din Bucureştĭ gara de Nord 8 d. din Filaret 8,30 d., soseşte Giurgiŭ 10,18 d. — *De persoane* din Bucureştĭ, gara de Nord 5,25 p. m., din Filaret 5,55, soseşte Giurgiŭ 7,48 s.

Bucureştĭ-Călăraşĭ, Feteştĭ-Slobozia, pleacă din Bucureştĭ 7,50 dim., soseşte Călăraşĭ 12,20 p. m. Feteştĭ 11,33 d., Slobozia 12,05 p. m.

SOSESC IN BUCUREŞTI.

Din Iaşĭ 7,30 d. şi la 9,55 seara.

Din Vasluĭ-Galatz 8,40 d.

Din Predeal 12,10 p. m. 8,50 s. şi la 9,30 seara.

Din Galaţĭ 8,40 dim. 5,10 s.

Din Vêrciorova 11,40 s. Fulgerul la 10,05 d. acceleratul 8,20 s. persoane.

Din Craiova 1 p. m.

Din Piteştĭ 9,10 seara.

Din Călăraşĭ 6,25 s.

Din Giurgiu 3,55 p. m. fulgerul, la 10,45 d. şi 7,20 s. persoane.

PROPRIETAR-EDITOR THOMA BASILESCU.

TIPOGRAFIA THOMA BASILESCU, BULEVARDUL ELISABETA, 111 BUCURESTI